

Marek Daniel: Kdyby neexistoval lobbying, svět by možná nefungoval

Satirický online seriál Kancelář Blaník přináší neotřelý pohled do zákulisí naší politiky. Hlavní hrdina, lobbista Tonda Blaník, umí zařídit nemožné a dokáže vyřešit každý politický skandál pro kohokoli. Představitel titulní role, herec Marek Daniel, studoval původně loutkoherecký obor na JAMU, dnes má ale angažmá v Národním divadle. Nejširší veřejnosti je znám především pro své filmové role. On sám se nicméně upíná spíš k samotným filmům, než ke svým rolím. Samozřejmě má rád Tonda Blaníka, váží si role Václava Havla, ale pokud by mohl, pozval by vás na dva filmy: Protektor a Polský film.

Postava fiktivního lobbisty díky němu ožívá už spoustu let a konference o etickém lobbingu ho nemohla nechat lhostejným. Na úvod exkluzivního rozhovoru jsme se ho zeptali, jak vznikl název celého seriálu:

To je podle pasáže Blaník na Václaváku, odkud se říká, že lobbista Janoušek ovládal Prahu. A samozřejmě je tam i odkaz na horu Blaník a blanické rytíře.

Co víte o lobbingu?

Já myslím, že o tom vím úplně prd. Občas se někdo ozve, že lobbying vlastně není špatné zaměstnání. My jenom na ty neskutečné, promiňte mi ten výraz, ocasárny, které se v téhle zemi dějou, nahlížíme uměleckým způsobem, přidáváme do toho komedii a prostě mícháme realitu s fikcí – a vypadá, že se to povedlo, za což jsme rádi.

Jde podle vás lobbying dělat eticky?

Já si myslím, že jo. Stejně jako advokát může obhajovat vraha, zrovna tak jde eticky dělat lobbying. Dokonce si myslím, že by celá naše civilizace nefungovala, kdyby neexistoval lobbying. Otázka je, jestli je to správně.

Bavili se s vámi nějací lobbisti o tom seriálu? Co vám na Kancelář Blaník říkali? A chtěl byste někdy pracovat jako lobbista?

Vůbec si nevybavuju, že by opravdu za mnou někdo přišel a řekl, já jsem lobbista. Já si myslím, že to může být skvělé povolání. My jsme měli, a doufám, že zase budeme mít, loutkové divadlo Československo. A já jsem to léta dával dohromady. Kdo má kdy čas, kolik peněz bude na dopravu, kolik si rozdělíme mezi sebe, jak seženeme nocleh. Což asi vlastně nebude úplně jiná práce než lobbying. Nepletu se moc, že ne?

Tonda Blaníka jako loutkové divadlo neplánujete?

To určitě ne. I když – vlastně je to výborný nápad. Až to začnem provozovat, obdržíte od Blaníka speciální poděkování. Možná vás dokonce nechá žít.

Jak by Tonda Blaník řešil kauzu Blažka s Nejedlým, kdyby se na něj ministr obrátil s žádostí o pomoc?

Samozřejmě by Pabla přesvědčoval, že to všechno bude v pořádku a ať nesorou, protože proč by si nemohl normálně u pivka popovídat s Marťasem. A že tam Fialku prostě musíme udržet, dokavad to jde. Fialka si velice dobře uvědomuje, že ho Pablo udělal. Musíte si uvědomit, že Andrej není ještě úplně připravenej. Teď jsou ty karty velice dobře rozehraný, peníze putujou tam, kam maj a všechno je v pořádku. Tonda pracuje dál, takže Blažek samozřejmě dál zůstává.

Budou další díly?

Ted' další díly bohužel naplánované nemáme. Zaskočila nás pandemie a zaskočil u nás rozchod se Seznamem. Další sérii jsme už nedělali pod Seznamem, peníze nám na ni dal mecenáš.

No, každopádně jsme připravovali další díly, měli jsme rozjetou novou sérii, ale přišla pandemie. Tak jsme to dodělali na chalupách, na dálku. Já jsem si to točil sám na záchodě, pak jsme točili u Najbrta na záchodě, když jsme se mohli víc propojovat – nějak to dopadlo. Taky jsme byli nově na YouTube. Navíc byl neustále problém produkční, s časem: ideálně se ty série dělaly tak, že dva dny se natáčelo a 14 dní bylo volno. Za ty dva dny se natočily dva díly. Mezitím jsem dostával scénáře. Někdy ale až v den natáčení, což byl opravdu masakr. Takže celé Blaníkovy telefony jsou na taháky a já se vždycky aspoň snažím dobře naučit ty dialogy.

Je Kancelář Blaník improvizace?

Není. Tedy, někdy jo, ale vzácně. Ti kluci opravdu strašně dobře píšou, takže pro improvizaci není prostor ani chuť – oni ten slovosled napíšou tak, že je to prostě dobrý. Takže jsme vymysleli nový systém, který by byl takový vzdálenější z pohledu těch kauz, do seriálu přicházely nové postavy, vše proto, abychom mohli v kuse natočit víc dílů a výrobu zlevnili. Jenomže přišla válka a vyhodnotili jsme to tak, že z etického pohledu není vhodné točit další díly.

Proč?

No třeba jsme měli napsanej díl, kde jsme se trefovali do Fialy. A on zrovna v tu dobu jako první premiér cestoval do Kyjeva. Ale byla to strašná škoda. Z těch šesti, osmi dílů, které jsme chtěli dělat, už byly dva nebo tři napsané a byly skvělé.

A ty díly už jsou teď tedy vývojem událostí překonané?

Nejsou překonané ty nové dramaturgické nápady uvnitř seriálu, ale některé ty kauzy už by byly prostě staré. Nicméně je pravděpodobné, že 17. listopadu 2024 bude mít Tonda přednášku k 35 letům od revoluce přímo v Činoheráku.

Už někdy před deseti lety jste uvedl, že se na Blaníka věší spousta komerce, že tu roli v seriálu chcete bránit – jak se vám to tu dekádu dařilo?

Pokud by nás chtěl někdo komerčně využívat, stanovili jsme ceník. Začíná na miliardě a odvíjí se od velikosti firmy.

Herecky jste ale ztvárnil i Václava Havla. Jak on se vypořádával, jak nakládal s lobbisty, vzpomínáte na nějakou scénu?

To nejsem schopen říct, žádnou takovou scénu si nedovedu vybavit. Stejně jako mnoho lidí mě trápil prodej Lucerny tomu divnému pánovi. Vykládám si to ale tak, že v téhle transakci byl Havel v roli obyčejného občana, ne prezidenta.

Vy jste u Havla v rozhovorech popisoval, co všechno jste si na tu roli nacvičoval, jak náročně jste k ní přistupoval. Co jste si trénoval na Blaníka?

Na Blaníka jsem si netrénoval nic. Spousta herců vytváří role přirozeně a mně se tihle debilové, stejně jako spoustě dalších herců, hrajou dobře. Další věc je scénář, který je u Blaníka vždycky skvělý, dynamický, člověk tam cítí tu jiskru, a pak se to hraje samo.

Vybírají si vás filmaři do dalších rolí podle těch předešlých? Například vaše role v televizním seriálu Osada má blíž k Blaníkovi než k Havlovi.

Ano, to má. Já si myslím, že režiséři spíš vědí, že se nebojím jakýchkoliv možných úkolů. Nechci vykládat, že každý je nějaký herecký typ. Na druhou stranu, už když se režisér na konkrétního herce podívá, tak mu to něco řekne. To, že mám víc rolí kreténů, to je pravda. Ale třeba nedávno jsem u Prušínovského hrál toho policajta Holečka, to byl v podstatě takový hodný chlapík, kladný hrdina. Ale je to otázka na režiséry. Já si připadám jako docela univerzální herec. Už ale nedávám prince.

A ke kterým z vašich rolí máte tedy nejbližší?

Hm, to je vlastně opravdu těžká otázka. Já se těmito věcmi vlastně vůbec nezabývám. Na roli jdu pudově a vlastně i technicky. U role Havla bylo strašně, ale strašně moc technické práce. Ta je ale pak vložena do jakési uvolněnosti, přirozenosti. Velmi těžko se to vysvětluje. Neumím tu metodu popsat. Možná, kdybych vám ji pomalu předváděl, že by z toho nějaký popis vznikl.

Blíž mám spíš k filmům než k rolím. Samozřejmě mám rád Blaníka, vážím si Havla, ale kdybych měl za všechno říct jen dvě věci, tak je to Protektor a Polski film.

Co chystáte teď?

Vstoupil jsem do Národního divadla, takže momentálně zkouším jednu z rolí v představení Hamlet. Na jaře budu dělat roli generála v Mefistovi Klause Manna. A když to dobře dopadne, tak napřesrok na podzim vzniknou dva filmové projekty. O tématu jednoho z nich nemůžu mluvit, druhý projekt je film, který připravuje Beata Parkanová. Jsem na říjen pozván na setkání a zkoušku s režisérkou a producentem, tak uvidíme, jestli to klapne.

Spolupracujete s neziskovkami? Jaká je vaše zkušenost s neziskovým sektorem?

Dlouhodobě podporuju a spolupracuju s Člověkem v tísní.

V roce 1990 jsem se dostal na nově otevřený loutkoherecký obor, vlastně mě pošouchnul tatínek, který dlouhá léta dělal v divadle technika. A já jsem ten obor vlastně opravdu chtěl studovat, dokonce jsem i na střední škole chodil do loutkářského kroužku. Ale na veřejce se ten obor prostě nepovedl, bylo to narychlo a bylo to nové. Činoherců bylo podstatně víc než loutkářů, v ročníku byly dvě skupiny – v jedné bylo třeba šest činoherců a tři, čtyři loutkaři. A ty činoherce to nebavilo, takže vlastně to nebavilo

ani ty kantory. Takže my jsme si pak v druháku vydupali, abychom měli opravdu čistě loutkohereckou školu. Jenomže už jsme tam zbyli jen tři, ostatní zběhli k herectví. A bohužel ani nám se to takhle ve třech vlastně neosvědčilo a myslím, že i ta škola byla nakonec ráda, že jsme se rozpadli, protože dělat speciální katedru kvůli třem studentům nedávalo smysl.

A jste za to rád, že to takhle dopadlo? Že jste se stal vyhledávaným hercem, spíš než loutkářem?

No, kdybyste viděl to divadlo Československo, kde jsme animovali různé historické předměty, bylo to velmi estetické a myslím, že by se vám to líbilo. I za ty pouhé dva roky loutkoherectví na JAMU si to pořád nějak podvědomě přeju dělat. Vzpomínám, že když jsme dostali marionetu bez výrazu, holky k ní vymýšlely příběhy, já si zapnul Jeana Michela Jarreho, nasvítíl si to nějakou malinkou baterčičkou a jen v kroužku třeba modrého světla pomalu zvedal loutce ruku – takové věci mě strašně baví. Takže opravdu jsem to neopustil, a když se ohlédnu zpětně, tak v divadle jsem si často vymyslel spoustu rekvizit, které byly přínosné pro tu roli. Takže vztah k loutkářství mám částečně pořád.

Rozhovor vznikl díky projektu Férový lobbying, který podpořila Nadace OSF v rámci programu Active Citizens Fund, jehož cílem je podpora občanské společnosti a posílení kapacit neziskových organizací. Program je financován z Fondů EHP a Norska.

Číslo projektu: 62500-2021-005-0003

Děkujeme za spolupráci Václavu Sochorovi.

#JDEMEDOTOHO #SODVAHOU